

oplagt, hvad der ikke var saa underligt, det var ikke nogen af os. Men i Gaar iførte han sig sin Rustning, og saa angreb han den opførte Bygning. Angrebet lykkedes. Den faldt og faldt, formoder jeg, med et stort Brag. Vi hørte det ikke her, men jeg skulde tage meget fejl, om ikke de radikale Blade ude i Landet have hørt det. Men det vil jo kunne ses i Dag og i Morgen. Og det ærede Medlem kunde proklamere den vundne Sejr, en Sejr, der nok var al den Kamp værd, som den havde kostet.

Saadan tror jeg, at Forholdene have udviklet sig. Jeg tror, at de nævnte Grunde have ligget bagved disse Beskyldninger, der ere rejste mod Finansudvalgets tidligere Ledelse, disse fejlagtige, vildledende Referater, der ere komne fra Finansudvalget og komne paa en ganske besynderlig Maade. Det ærede Medlem vilde nu beskyldte den tidligere ærede Formand for, at det var ham, der havde begyndt at referere. Dette er ikke rigtigt. Det ærede Medlem udtalte sig i Forgaars, som om han kun havde en offentlig Udtalelse at staa ved i den Anledning, det tidligere nævnte Interview, der fandtes i „Politiken“ den 6. Januar. Men det ærede Medlem husker vistnok fejl, vil jeg antage, thi i „Politiken“ den 31. December fandtes der en af disse Artikler med den bekendte Overskrift „Nytaarsregningen“. Der fandtes der bl. a. en Udtalelse, der blev tillagt det ærede Medlem. Der staar følgende: „Vi havde i Gaar Lejlighed til at tale med Folketingsmand Zahle, der er hjemkommen fra et Ferieophold paa Landet; han udtalte: Under Forhandlingerne i Finansudvalget er Garnisonsspørgsmaalets finansielle Side ikke bleven berørt med et Ord. Hvad Forsvarsministeren har drøftet med Udvalget, var et rent principielt Spørgsmaal af hygiejnisk, moralsk Natur, om man foretrak Indkvartering hos Borgerne i Byen eller i Kaserner. For det sidste var der størst Stemning i Udvalget. Men lige saa lidt som Hr. Klaus Bernsten har givet Meddelelse af nogen Art om den finansielle Side af Sagen, har Udvalget givet Tilslutning af nogen Art til de Udgifter, som det nu viser sig, at Ordningen vil medføre. Saa vidt Hr. Zahle“. Og saa gaar Artiklen videre. Det ærede Medlem har derfor ikke Ret, naar han udtalte, at han havde ikke udtalt sig om denne Sag offentlig, førend Finansudvalgets daværende Formand havde refereret fra Finansudvalget. Men hans Referat var jo netop fremkaldt af disse og lignende Udtalelser. Jeg

haaber, at det ærede Medlem vil staa ved denne Udtalelse, hvortil hans Navn er knyttet. Saaledes ligger i Virkeligheden denne Sag.

Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger til Slutning om den konstitutionelle Side. Den højtærede Minister har, som nævnt, ikke søgt Finansudvalgets Tilslutning til Bevillingerne til Omgarnisoneringen og til Garnisoneringen af det forøgede Mandskab, der ifølge Hærloven kommer til Stede; han har ikke gjort det, fordi han, som han nu har udtalt, vilde stille Forslag om en Bevilling til Finanslovens tredie Behandling. Det glæder mig. Jeg opfatter dette som fuldt tilstrækkeligt. Jeg mener, at naar han faar en saadan Tilslutning — jeg forudsætter, at han faar den —, vil han have fuldkommen grundlovmæssig Hjemmel til at afholde disse Udgifter. Bevillingen er en Følge af Hærlovens Bestemmelser, overhovedet af Forsvarsordningens Bestemmelser, som vi den Gang enedes om. Det ærede Medlem fra Ringsted har ikke Ret, naar han sagde, at der ved Afstemningen her blev vedtaget, at der kun maatte afholdes 31 $\frac{1}{2}$ Million ekstraordinært i dette Øjemed. Det er en Omskrivning af det, der fandt Sted. Nej, det, der fandt Sted, var, at man vedtog 3 Love. Loven om Befæstningsanlægene gik ud paa at anvende 16 Millioner, de 11 til Forstærkning af Befæstningen omkring København og de 5 til forskellige Anlæg omkring i Landet. Saa var der en Lov om Supplering af Hærens Bygninger, Øvelsespladser og Beholdninger, som disponerede over 9,170,000 Kr., og endelig en Lov om Bevillinger til Anskaffelser af Søkrigsmateriel, som disponerede over 6,300,000 Kr. Det bliver tilsammen 31,470,000 Kr. Det var det direkte, der skete. Der er ikke nævnt noget Sted, at der ikke maatte afholdes yderligere Udgifter. Jeg kan da ogsaa forstaa, at hverken Folketinget eller Landstinget vilde afskære sig fra at afholde Udgifter ud over dem, som her ere nævnte, enten det blev een Gang for alle eller aarlig.

Maa jeg i denne Forbindelse sige, at naar det ærede Medlem omtalte det som gørligt at fastsætte et bestemt Beløb, der aarlig maatte anvendes til militære Øjemed, saa kan man jo godt vedtage noget saadant, men det vil da være umuligt at holde den Forsvarsordning, vi have, eller nogen som helst anden Forsvarsordning i den Stand, som Ordningen tilsigter, under skiftende Tider. Ere de nedadgaaende — jeg vil haabe, saadanne ikke skulle komme